

tik på internationalt plan; hvert menneske skal have ret til sin del af det økologiske råderum.

Så må jeg spørge ministeren: Hvor meget ren luft, rent vand, hvor meget olie, kul og lign. har jeg ret til, og hvor meget skal jeg afgive af det, jeg bruger i dag?

På side 15 i den tynde redegørelse står det, og jeg citerer:

»Skal et økologisk råderum sikres, skal alle lande ændre deres forbrugs- og produktionsmønster, men på forskellig måde og i forskelligt omfang. De rigeste industrialiserede lande har en særlig forpligtelse, da de i årtier har forårsaget det største træk på ressourcer og miljø.«

Her må jeg så spørge ministeren, og jeg glæder mig selvfølgelig til svarene: Hvordan skal forbrugs- og produktionsmønstre konkret ændres, og hvorfor skal de rigeste lande have en særlig forpligtelse til at reducere forbruget? Forbrug er jo mange ting. Jeg går ud fra, at der her må være tale om ressourcerne.

Venstre er meget optaget af, at vi får gjort noget ved drikkevandet og grundvandet. Vi mener ikke, at regeringen har levet op til sine forpligtelser. Vi har haft for megen snak og for lidt handling.

Vi må konstatere, at ministeren endnu ikke har udarbejdet et belastningsindeks, der fortæller om de enkelte midlers belastning af miljøet. Det er helt urimeligt over for befolkningen, der selv sagt er interesseret i at vælge de mest miljøvenlige midler.

I Venstre kan vi ikke acceptere, at de mest miljøvenlige midler belægges med den største afgift. Det fremmer ikke brugen af miljøvenlige midler. Det må ministeren lave om. Midler, der er farlige for vor sundhed, skal forbydes.

Ministerens må sikre, at godkendelsestiden for nye miljøvenlige midler nedsættes, og revurderingen af gamle midler, er vi enige i, skal gå hurtigere.

Afgifter er efter Venstres opfattelse i det hele taget ikke løsningen. Man skal ikke kunne betale sig fra at forurene. Samtidig mener vi, at skal der braklægges, skal det være arealer, der giver miljømæssig gevinst, f.eks. bræmmer ved vandløb og jorder over særlig følsomme grundvandsmagasiner.

Det er Venstres opfattelse, at landbruget også i fremtiden vil være et bæredygtigt landbrug. Det betyder, at landbruget også i fremtiden vil producere sunde kvalitetslevnedsmidler under miljømæssigt forsvarlige forhold. Samtidig mener vi, at landmandsfamilien skal have en tilfredsstillende indkomst og hverdag.

Myndighedernes områdeudpegning med overskriften naturbeskyttelse udgør i dag et sandt virvar af planer. SFL-områder, skovrejsningsområder, habitatsområder, kystzoner, § 3-områder, grundvandsbeskyttelsesområder, vandløbsbræmmer, jagt- og færdselsfri områder, vindmølleplaceringsplanlægningsområder osv. osv.

Disse planer har betydning for landmændenes retssikkerhed og dispositionsfrihed samt for de berørte ejendommers handelsværdi, og meget ofte er områderne overlappende, og ingen steder bliver den enkelte landmand direkte orienteret om den planlægning, der vedrører hans ejendom. Det er utilfredsstillende. Det må vi have ændret.

Udvidet kontrol og skrivebordsplaner uden inddragelse af lodsejerne øger mistilliden. Det har ingen brug for. Derfor bør vi ændre praksis på en sådan måde, at ministerier, styrelser og de øvrige miljømyndigheder optræder samlet gennem én myndighed, gerne lagt ud til f.eks. amtet eller kommunerne. På den måde har lodsejeren kun én part at forhandle med, og det gavner selvfølgelig forhandlingerne.

Samme myndighed bør have den nødvendige kompetence til at indgå de nødvendige miljøkontrakter eller -aftaler samt mulighed for at tildele den nødvendige økonomiske kompensation for eventuelle driftstab ved de indgåede aftaler.

Det er også nødvendigt, at vi som samfund formulerer os klart og kortfattet: Hvilke naturtyper og hvilken naturart vi ønsker beskyttet. Her vil det være en stor fordel at få opbygget en tillid mellem myndigheder og landmænd, så vi kan gøre brug af den ekspertviden, som landmændene har bygget op gennem generationer. Samtidig må vi beskrive, hvad det indebærer af eventuelle dyrkningsmæssige restriktioner, samt den aftalte kompensation herfor. Det gælder også for skovområdet, hvor det kunne være interessant at høre, om ministeren har noget skøn over, hvad de samfundsøkonomiske konsekvenser er ved udlæg af urørt skov og skov med gamle driftsformer.

Udviklingen i det åbne land hænger uundgåeligt sammen med den fælles landbrugspolitik i EU. Derfor bør vi også pulje de nuværende penge kasser til miljøforanstaltninger sammen. På den måde får vi flest miljøforbedringer for pengene.

Orden i økonomien er en forudsætning for, at vi har råd til at investere i miljø og renere tekno-